

(/users/torben-wendelboe)

Af Torben Wendelboe
(/users/torben-wendelboe)

Skribent
09 Maj.14

ANMELDELSE

AGTERUDSEJLET AF CHRISTINA HESSELHOLDT (/ANMELDELSER/AGTERUDSEJLET-AF- CHRISTINA-HESSELHOLDT)

Facebook (<http://www.facebook.com/share.php?>

Tweet (<https://twitter.com/intent/tweet?>

[u=http://litteratursiden.dk/anmeldelser/agterudsejlet-af-christina-hesselholdt](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/agterudsejlet-af-christina-hesselholdt)

[url=http://litteratursiden.dk/anmeldelser/agterudsejlet-af-christina-hesselholdt&status=Agterudsejlet af Christina](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/agterudsejlet-af-christina-hesselholdt&status=Agterudsejlet%20af%20Christina-hesselholdt)

[christina-hesselholdt&title=Agterudsejlet af Christina](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/agterudsejlet-af-christina-hesselholdt)

[hesselholdt&status=Agterudsejlet af Christina](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/agterudsejlet-af-christina-hesselholdt)

Log ind (</user/login?destination=/boeger/agterudsejlet%23comment-form>) eller opret en konto (</user/register?destination=/boeger/agterudsejlet%23comment-form>) for at skrive kommentarer ([hesselholdt](#))

Christina Hesselholdts afslutning er et af de mest overraskende og værdifulde bidrag til dansk kortprosa i vor tid. Agterudsejlet er sidste bind i tetralogien om Camilla og hendes kreds.

Da Christina Hesselholdt udsendte *Camilla and the horse* i 2008, var det tydeligt, at her skete noget væsentligt i dansk kortprosa, noget så sjældent som en fortællekreds - og så så overraskende, befriende sprogfornyende! Og med fortsættelserne *Camilla - og resten af selskabet* (2010) og *Selskabet gør op* (2012) stod det lysende klart, at Hesselholdt havde skabt et fabelagtigt univers af en slags fortællings-mobiler, hvor de enkelte fortællinger spejlede hinanden og kredsede om hinanden på samme åndeløse måde, som billedkunstnere kan skabe overraskende, skiftende belysninger af modulerne i skulpturelle mobiler.

Personerne i Hesselholdts univers skiftes til at være hovedpersoner i deres egne fortællinger og bipersoner eller måske blot ubetydelige detaljer i andres - en teknik, der bringer mindelser om opbygningen i Wilkie Collins' mesterlige klassikere *Kvinden i hvidt* (<http://www.litteratursiden.dk/anmeldelser/kvinden-i-hvidt-af-wilkie-collins>) og Månestenen. Hesselholdt nedtoner denne vinkel på stoffet i *Agterudsejlet*, hvor næsten hele fortællingen er lagt i Camillas mund. Og hvilken fortælling!

Camilla er nu blevet skilt fra Charles, og hendes mor er død, og i bogen sidder hun i det sommerhus, hun nu har arvet i den indledende fortælling: "Alene i paradiset, med havemændene og pindsvinets hjerte". Hesselholdt og Camilla indleder med at fremkalde et billede, et klassisk maleri, Howard Pyles velkendte "Marooned", hvor en pirat sidder efterladt på den lille øde ø under en rungende tom himmel.

"(Camilla)

-Når man er alene, risikerer man ingenting.

-Men er det helt sandt?

(Jeg talte med mig selv).

Agterudsejlet. Engelsk: marooned - øerne som en skylle af vand over rælingen på skibet man nu kun aner i horisonten.

-Det er også noget værre noget, de har svigtet dig alle sammen, sagde naboen, lige uden for min store have, hvor vi var mødtes, hvor jeg stod og græd.

-Min mor kan jo ikke gøre for hun er død, sagde jeg, og Charles - det er som det skal være, vi kunne ikke holde hinanden ud.

-Nå, så var det jo godt det samme."

Passagen er meget karakteristisk for Hesselholdt. Hun skriver generelt på en baggrund af sorg, død og fravær, og hun kan så det med at kortslutte, skifte retning og vende på hovedet i ét forløb, så man som læser ender et helt andet sted, end der hvor man troede, fortællingen var på vej hen. Der er meget Virginia Woolf som vandmærke i Hesselholdts

forfatterskab, men der er også noget ultra nutidigt som stand up sprogspil og meningsforbistringer - som altså her ovenfor, hvor den store tunge tragedie i at være forladt af alle ender i det dagligdags forsonende, at "så var det jo godt det samme". Noget af en kolbøtte!

Og det er jo det sprog, dette aldrig helt pålidelige, dette konstant udfordrende og knitrede sprog med ryk, stop og kolbøtter, der har gjort det til en så fantastisk oplevelse at følge den fortællekreds. Jeg skrev, at Virginia Woolf kan ses som den bagvedliggende reference, men der er jo andre referencer i fortællekredsen. Således også i *Agterudsejlet*, hvor Iris Murdoch og hendes nyklassiker *Et afhugget hoved* fremhæves i en af de afsluttende fortællinger, Alwildas "Mine to hovedpersoner", hvor det beskrives, hvordan personerne i romanen omgås, de "lever med ulåste hoveddøre, eller de har alle sammen nøgler til hinandens huse, og derfor løber de bestandigt ind og ud af hinandens huse, og de løber ind i hinanden, i hinandens huse".

Og det er jo meget sigende at få beskrevet i sammenhæng med denne fortællekreds. Passager, sætninger, detaljer, det ene funklende moment efter det andet! Hesselholdt holder stadig samme skyhøje niveau også i dette angiveligt afsluttende bind. Jeg vil til slut citere den passage, der har ramt mig mest, foruroliget, frydet - og læst igen og igen. Det er igen fra den indledende fortælling, denne pragtfulde passage om pindsvinet:

"En sen aften gav Edwards hund sig til at gå ude i haven, den gøede som om den skulle sprænges, og jeg skyndte mig ud af huset. Den stod for enden af haven, nær det nye hegn. Foran den i græsset lå et pindsvin, rullet sammen til en strittende kugle; foran det lille dyr stod det frådende vilddyr der ikke turde angribe og var ved at gå ud af sit gode skind. Pindsvinets hjerte slog afsindigt højt. Så megen angst bag dække af pigge. Jeg tog hunden under armen og bar den ind i huset og lukkede døren. Så vendte jeg tilbage til pindsvinet. Det havde overhovedet ikke bevæget sig. Og hjertet bankede lige højt. Jeg fjernede mig fra pindsvinet i håb om at det skulle falde til ro og blive i stand til at fortsætte sin færd gennem haven. Hele vejen tilbage til huset kunne jeg høre lyden af hjertet, det var utroligt at et så lille dyr havde en så høj hjertelyd, at der var resonansrum til det - i pindsvinebrystet. Så kom jeg i tanke om at jeg med min indhegning af haven måske havde afskåret pindsvinet fra resten af dets flok; nu var pindsvinet i al fremtid dømt til at være på samme side som hunden og mig.

Dette pindsvin er ikke mig. Jeg er alene, men mit hjerte slår stilfærdigt. Pindsvinet alene er indehaver af rædlsen.

Længslen efter kærlighed har i et godt stykke tid billedliggjort sig sådan: En hånd rækker mig en kop te eller lægger et tæppe over mine skuldre, jeg siddende et sted der mest af alt ligner et sanatorium, jeg hundredårige. (...)"

Sådan en passage er efter mine begreber og bedste overbevisning Hesselholdts billet til klassiker-status: Der skrives ikke bedre på dansk. Hesselholdt har allerede fået adskillige litterære priser. Fortællekredsen om Camilla fortjener endnu flere, også af de største, det har været formidabelt at følge. Og det vil være formidabelt at vende tilbage og afsøge nye betydninger og forkæles af denne sproglig magi.

Internal links

[Christina Hesselholdt \(/forfattere/christina-hesselholdt\)](#)

[Camilla and the horse af Christina Hesselholdt \(/anmeldelser/camilla-and-horse-af-christina-hesselholdt\)](#)

[Camilla - og resten af selskabet af Christina Hesselholdt \(/anmeldelser/camilla-og-resten-af-selskabet-af-christina-hesselholdt\)](#)

[Selskabet gør op af Christina Hesselholdt \(/anmeldelser/selskabet-gor-op-af-christina-hesselholdt\)](#)

[Eks af Christina Hesselholdt \(/anmeldelser/eks-af-christina-hesselholdt\)](#)

[En have uden ende af Christina Hesselholdt \(/anmeldelser/en-have-uden-ende-af-christina-hesselholdt\)](#)

[Hovedstolen af Christina Hesselholdt \(/anmeldelser/hovedstolen-af-christina-hesselholdt\)](#)

[Hesselholdt, Christina - Køkkenet, gravkammeret... \(/analyser/hesselholdt-christina-kokkenet-gravkammeret\)](#)

Bøger af Christina Hesselholdt

